

GENIETEN!

Nee, geen Galibier en Tourmalet deze keer. Maar de korte, steile beklimmingen en lange lopers zijn voor de wielertoerist meer dan genoeg! Wij gingen naar de Auvergne, want in het hart van Frankrijk fiets je het lekkerst.

Takket | Loes Goozous Beeld | Goozous Fotografie, hetLeToerist.nl

LEGENDARISCH DUEL

Tijdens de Tour de France van 1964 vechten Jacques Anquetil en Raymond Poulidor een legendarisch duel uit op de flanken van de Puy de Dôme.

Twee dagen voor de finish in Parijs moet de zwaarste col van de Auvergne de beslissing brengen in de strijd om de eindzege. Anquetil, die de Tour op dat moment al vier keer heeft gewonnen, verdedigt een op het oog riante voorsprong van 56 seconden op zijn rivaal. Poulidor zet op de Puy de Dôme alles op alles, maar kan geen gat slaan. Anquetil gaat uitdagend naast hem rijden.

In hetzelfde tempo, met dezelfde cadans en zijn blik strak naar voren gericht. Kilometerslang rijden ze zij aan zij. Totdat Anquetil in de slotkilometer krookt. Poulidor, de lieveling van het Franse publiek, geeft alles op de steile stroken van twaalf, dertien procent en brengt zijn achterstand in het klassement terug tot veertien tellen. Het zal in de afsluitende tijdrit echter niet genoeg blijken. Anquetil wint zijn vijfde en laatste Tour met 55 seconden voorsprong. Jaren later, op zijn sterfbed, blijkt hij de berg waarop het in 1964 bijna misging, nog lang niet te zijn vergeten.

"Hoe het voelt om konker te hebben? Het voelt alsof ik hele dagen achter elkaar de Puy de Dôme opfiets."

Ai, dit doet pijn. Terwijl ik me als een soort lookalike van Bauke Mollema schokschouderend een weg naar boven baan, zie ik de afstand tussen mijn voorwiel en het achterwiel van mijn fietsmaatje Sander steeds groter worden. Een zweetdruppel spat stuk op de bovenbuis van mijn fiets, die als een gek heen en weer slingert wanneer ik me, staand op de pedalen, alsnog in gang probeer te trekken.

Het is begin juni. Ik bevind me op de steile noordflank van de Col de Néronne. De thermometers op de huizen langs de kant van de weg laten cijfers van boven de dertig graden zien. Ik beschouw mezelf - voor amateurbegrippen - als meer dan redelijk klimmer. En dus is het niet lekker als je een fietsvriend van ongeveer hetzelfde kaliber moet laten gaan.

Natuurlijk, het heeft alles te maken met het verschil in verzet - hij trapt 34x28, ik moet me behelpen met 34x25 - dat op onze uurfietsen gemonteerd zit. Maar fijn?

Nee, dat is het niet. Bij stijgingspercentages van zeven, acht en ook negen procent houden we gelijke tred en voeren we ondanks de inspanning zelfs goede gesprekken, maar zodra de hellingsgraad voor langere tijd de dubbele cijfers aantikt, ben ik gezien. Fietsen verandert in stoempen, terwijl ik gestaag terrein verlies.

We rijden in Midden-Frankrijk. In de Auvergne om precies te zijn. Na diverse fietstrips in de Alpen, Pyreneeën en Vogezen ben ik enkele maanden eerder tot de conclusie gekomen dat het tijd was voor iets nieuws. Waar dan naartoe? De Auvergne, bekend van zijn vele slapende vulkanen en verraderlijke overgangsrinnen uit de Tour de France. Samen met Sander en een paar andere vrienden met passie voor de fiets plan ik een reis naar de streek die sinds kort onderdeel van de regio Auvergne-Rhône-Alpes is.

De sneeuw is nog maar net van de hoogste bergtoppen verdwenen als ik in het vliegtuig stap. En route naar Clermont-Ferrand, geboortestad van André en Édouard Michelin, die er in 1889 bandenbedrijf Michelin oprichtten. Aan het bedenken van een merknaam werd waarschijnlijk de minste tijd besteed. Grootste trekpleister, voor ons althans, is echter de nabijgelegen Puy de

Dôme, die met zijn 1.464 meter hoog boven de stad uittorent.

Liefst dertien keer bracht de Tour een bezoekje aan de vulkaan die bijna achtduizend jaar geleden voor het laatst uitbarstte. Jacques Anquetil en Raymond Poulidor vochten er in 1964 een legendarisch duel uit, terwijl Eddy Merckx door een klap in de maag van een toeschouwer zijn kansen op een zesde Tourzege op de flanken van de Puy de Dôme zag vervliegen. 's Werelds beste wielrenner ooit vond zijn Waterloo op de col die in 1988 voor de laatste keer door het peloton werd beklommen. Dan moet 'ie wel loodzwaar zijn, zou je zeggen. Nou, met 11,4 kilometer à 8,1 procent gemiddeld, is dat ook zo.

Cols die zich qua zwaarte met de Puy de Dôme kunnen meten, ga je in de rest van de Auvergne niet vinden. Dat je 'm anno 2017 alleen nog - met massa's toeristen - per trein kunt beklimmen omdat men zo graag een plekje op de Werelderfgoedlijst van UNESCO wil verwerven, is daarom extra jammer. Nee, een historische vergissing. Een belediging voor de wielwereld. Alleen op 25 juni, wanneer met La Montée de Puy de Dôme een speciale cyclo wordt verreden, zijn fietsers toegestaan. Mij niet gezien. Ik zal mijn blik op andere beklimmingen moeten richten.

'ALS EDDY MERCKX ER ZIJN WATERLOO VOND, MOET 'IE WEL HEEL ZWAAR ZIJN!'

Waanzinnig mooi

Dat dit bepaald geen straf is, blijkt als we de volgende ochtend vanuit Le Mont-Dore de eerste meters stijgend asphalt voor onze kiezen krijgen. De Col de la Croix Saint-Robert staat op het menu. Terwijl de weg zich door een dicht bos omhoog slingert, praat gids Erwin (49) me bij over de omgeving.

In de tien jaar dat hij samen met partner Margriet nu in de Auvergne woont, is zijn liefde voor het gebied alleen maar groter geworden. „De natuur is waanzinnig mooi. Beklimmingen zijn hier misschien niet zo lang als in de Alpen, maar het aantal hoogtemeters dat je na een dag in het zadel hebt overwonnen, komt meestal wel overeen. Het is juist de afwisseling van verschillende cols die het leuk maakt. In de Alpen kunnen de meeste mensen één, hoogstens twee bergen per dag beklimmen. Hier is het veel gemakkelijker om mooie tochten te maken over meerdere cols. Ieder met een geheel eigen karakter.”

De Col de la Croix Saint-Robert is daar het bewijs van. Met 6,3 kilometer klimmen à 6,2 procent gemiddeld geen al te zware beproeving „maar wel eentje die je absoluut godaan moet hebben als je hier bent”, vindt Erwin, die in Le Mont-Dore appartementen verhuurt en ook fietstochten organiseert. „We moeten het vooral van binnenlands toerisme hebben. Nederlanders zie je hier nog niet veel. Die kiezen eerder voor de Alpen, waar je bekende cols als Alpe d'Huez en de Galibier kunt beklimmen.”

Een gemiste kans, besef ik terwijl de witte kalklijn die de top markeert onder me doorschiet. Sander is onderweg gestopt om foto's te nemen. En dus is het even wachten op de rest. Als iedereen weer op adem is gekomen, duiken we de afzink in. Een aantal elkaar snel opvolgende haarspeldbochten brengt ons bij het mooie Lac Chambon, vanwaar de route verder gaat richting de Col de la Croix-Morand.

In plaats van de hoofdweg naar de 1401 meter hoge top - die in 2008 voor het laatst door de Ronde van Frankrijk werd aangedaan - heeft Erwin een alternatieve route over smalle, feeëriekere wegen voor ons in petto. Het wegdek, zo zegt hij, laat her en der wat te wensen over. „Maar de omgeving is vele malen mooier. En je komt er bijna geen ander verkeer tegen.”

BEREIKBAARHEID

🚗 - 901 KM

[Utrecht > Clermont-Ferrand]

🚆 - 8 UUR

[Amsterdam > Clermont-Ferrand via Parijs]*

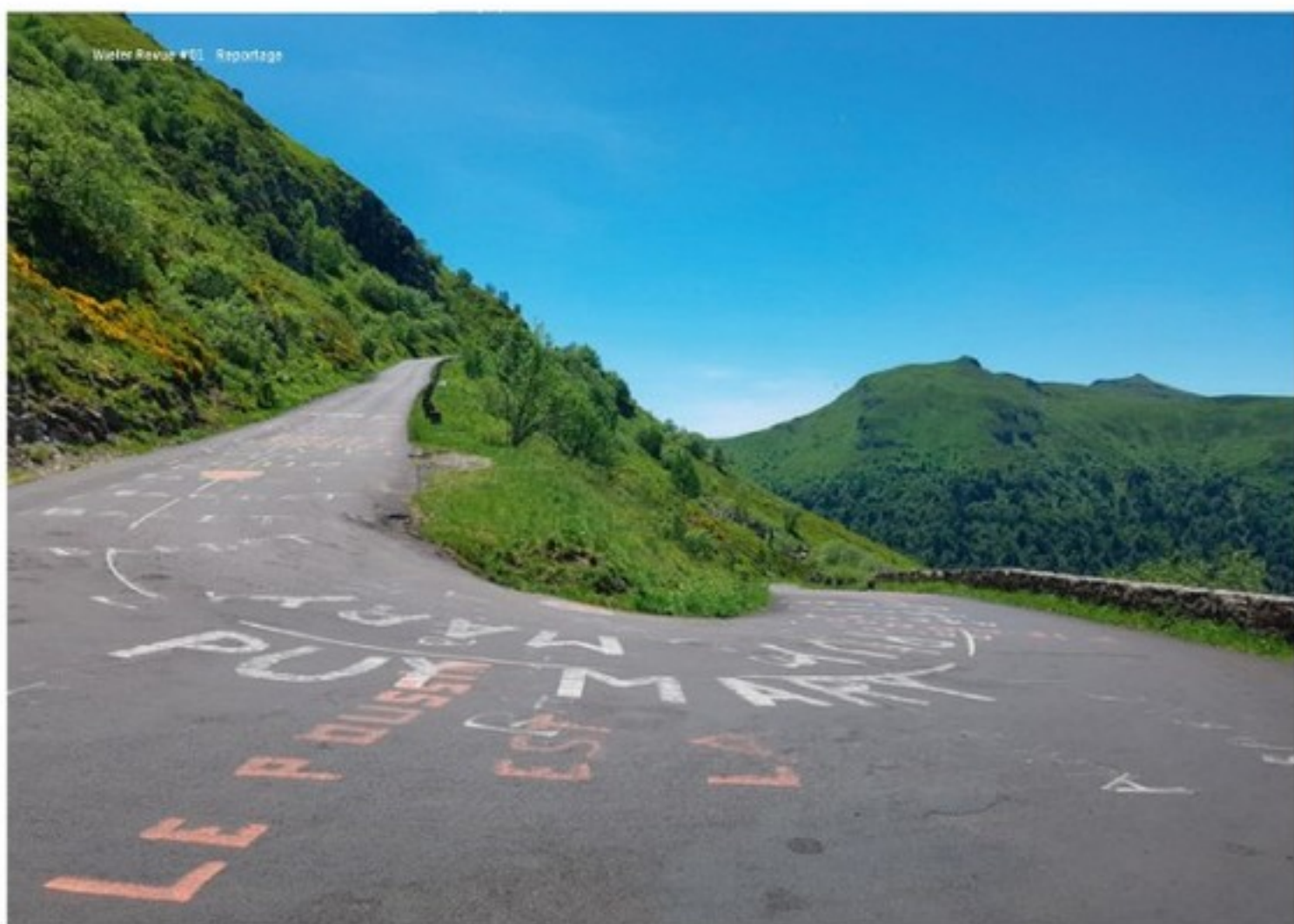
✈️ - 1 ½ UUR

[Amsterdam > Clermont-Ferrand]**

Geitenpad

Al snel passeren we het Château de Murol, een klein kasteel dat zich op een hoger gelegen plateau bevindt. “Even kijken”, zeg ik tegen de rest. Maar eenmaal op het kleine geitenpaadje dat me naar het middeleeuwse bouwwerk moet brengen, krijg ik spijt van die beslissing. Het stijgingspercentage schiet direct de dubbele cijfers in en neemt binnen de kortste keren toe tot negentien procent.

“Wat heb je je nu weer op de hals gehaald?”, vraag ik me zacht vloekend af. Het uitzicht boven vergoedt echter veel.

De beklimming van de Col de la Croix-Morand, die in bijna negen kilometer ruim vijfhonderd hoogtemeters overbrugt, loopt lekker. Nergens wordt het echt steil, maar wanneer ik vlak voor de top een blik over mijn schouder werp, zie ik aan de groene Alpenweiden - die je ook in de Auvergne veelvuldig tegenkomt - dat ik al flink heb geklommen. Na de afdaling terug naar Le Mont-Dore vindt een deel van de groep het mooi geweest. Ik heb nog energie over voor een derde col. Volgens Erwin is La Banne d'Ordanche een aanrader. Sander gaat mee en ook Robert - de nestor van ons gezelschap - waagt zich aan de 'slotklim'.

De eerste kilometers klimmen we in een fijn ritme omhoog, maar met de top in zicht merk ik dat mijn benen blokkeren. Ik kan het voor mijn doen zware verzet (34x25) steeds moeilijker rond krijgen en als de helling in de laatste vijftienhonderd meter steevast boven de tien procent blijft schommelen, breek ik. Sander, die drie 'tanden'

SLAPEN

- HOTEL LE RUSSIE, LE MONT-DORE.
www.lerussie.com
- L'ESCALE DE CAMILLE, HURAT.
www.lescaledecamille.fr
- HOTEL SALUCES, SALERS.
www.hotel-salers.fr

lichter kan rijden, laat me achter en pas op de top zien we elkaar weer. Met bijna tachtig kilometer en ruim tweeduizend hoogtemeters op de teller keren we terug naar het hotel. Voldaan.

Op de rol

Een fietstrip in de Auvergne mag niet voorbijgaan zonder een bezoek aan de Pas de Peyrol. En zo zetten we op dag twee koers naar de col waarop Greg Van Avermaet zijn weg naar etappewinst in de Tour van 2016 inzette en Alexandre Vinokourov bij een val ooit zijn heup brak. Na een eenvoudig begin

zit het venijn met lange stukken boven de tien procent in de staart, maar met een gezonde portie doorzettingsvermogen bereik ik uiteindelijk relatief fris de top.

De afdaling naar Salers - een prachtig middeleeuws dorp waarin ouderwetse huizen doen denken aan lang vervlogen tijden - voert over de Col de Néronne. Op aanraden van wat Fransen die we op de top hebben ontmoet, kiezen we echter voor een afslag naar rechts. Via een slingerweggetje komen we bij de noordzijde van de berg uit. De beklimming die volgt is met ruim vier kilometer niet bijzonder lang, maar met lange stroken van boven de twaalf procent wél steil. En ja, dan krijg ik het - met dit verzet - lastig.

Desondanks bereiken we na twintig minuten klimmen, waarin mijn hartslag maximaal 192 klokt, de top. Om vervolgens naar Salers te dalen en de col via de westflank nogmaals op te rijden. Deze blijkt een stuk gemakkelijker dan zijn noordelijke evenknie en vormt het slotstuk van een lange dag in het zadel.

In twee dagen hebben we bijna honderdveertig kilometer afgelegd en meer dan vierduizend hoogtemeters overbrugd. De Auvergne heeft binnen no time een exclusief plekje in mijn fietsershart veroverd. Wil je echt de hoogte in, dan moet je in de Alpen of Pyreneeën zijn. Maar voor een paar dagen genieten op rustige wegen ben je hier als ervaren rot én beginnend klimmer helemaal op je plek!

'ALS ERVAREN ROT ÉN BEGINNEND KLIMMER BEN JE HIER OP JE PLEK'

DE CIJFERS

137,27	Kilometer afgelegd
4.047	Hoogtemeters overwonnen
77,8	Kilometer per uur topsnelheid
19	Procent stijging op het steilste stuk
7.07	uur totale duur
5.278	Calorieën verbrand
192	Maximum hartslag